

Em là gì của tôi?

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Người ta bảo “con đường đến trái tim đàn ông đi qua dạ dày”. Tôi hoàn toàn đồng ý. Tôi còn hiểu nó theo một nghĩa rộng hơn rất nhiều mà tôi ngờ rằng chính tác giả cũng phải bất ngờ.

Theo quan điểm đó, tôi, chính xác hơn là bố mẹ tôi đã sớm tìm được một người “môn đăng hộ đối” để lo cái ăn qua dạ dày. Nhưng bạn biết đó, ăn nhà chỉ có một khẩu vị, đôi khi ta lại ngẫu hứng muốn thay đổi, thế là ta đi ăn quán.

Ăn quán thì thích hơn, nhiều lựa chọn hơn, được phục vụ tận tình hơn và lạ miệng. Bạn đừng cười tôi. Tôi cực là bất kì thằng nào được gọi là đàn ông chân chính cũng như tôi thôi, chỉ là họ chưa dám hoặc không dám thừa nhận. Điều khác biệt ở chỗ rất nhiều người mong muốn được tôi “ăn”. Không gì lạ, là giám đốc với ngoại hình chuẩn và “năng lực yêu” trên cả tuyệt vời thì điều đó không có gì là khó hiểu. Tóm lại tôi vui vì tôi có số đào hoa. Phương châm của tôi là ” vợ là nhà, nhân tình là quán”.

Nói về em, nếu mạo phạm ví em là một cái quán thì em là một cái quán không tên tuổi, tôi đã tình cờ ghé chân lúc quá mệt. Hôm đó tôi bị trật mất cái hợp đồng bạc tỉ, chán nản tôi không về công ty mà tấp đại vào một quán cà phê khá vắng vẻ bên đường, tôi cần yên tĩnh để xem xét lại bản hợp đồng của mình. Sau gần một tiếng đồng hồ xem xét lại tất cả điều khoản, tôi kết luận rằng đối tác của tôi sẽ phải hối hận. Tôi đóng laptop, ngả người tựa vào thành ghế. Chính phút ấy tôi bắt gặp em, cô gái với bím tóc dài đang ngồi mơ màng nhìn ra cửa. Tôi mỉm cười: thời buổi này mà còn có con gái tết tóc. Thú thật cái bím tóc quê mùa ấy đã thu hút tôi. Thế là, tôi ngắm em, còn em thì ngắm cái gì ngoài cửa sổ tôi cũng không rõ. Thích thú và tò mò, tôi bước sang bàn em:

- Xin lỗi, tôi ngồi đây được không?

Em nhìn tôi dò xét. Tôi nở nụ cười thân thiện nhất có thể. Sau này em đã thú

nhận rằng chính nụ cười ấy đã khiến em gật đầu. Nhưng không phải vì nó đẹp như tôi nghĩ mà vì nó giống thần tượng của em. Kệ, dù sao tôi cũng được ngồi gần em. Cuộc “săn nai” của tôi bắt đầu.

- Em nhìn gì mà say mê vậy?

Em đưa tay chỉ cây hoa ngoài khung cửa. Loài hoa vàng rực rỡ rủ xuống từng chùm.

- Hoa gì vậy?

- Dạ! Hoa ô môi!

- Ô, nghe lạ nhỉ. Anh chưa biết nó bao giờ.

- Thật à?

Và em kể tôi nghe về loài hoa ấy. Tôi chỉ nhớ man mác đó là một loài hoa nở rộ vào mùa hè, thuộc họ gì gì đó vì tôi có quan tâm đâu. Đang say sưa em bỗng im bật, mắt tròn xoe, miệng ồ lên thích thú rồi vỗ tay thật to

- Anh nhìn kia! Tuyết rơi mùa hè!

Một cơn gió mạnh thổi qua làm hàng loạt những cánh hoa tung bay theo chiều gió rồi dần dần hạ xuống mặt đất. Tôi cười không phải vì hoa mà vì em. Thế là tôi lại tìm được một “quán ăn lạ”. Nhưng lại có một điểm khác, “quán em không bán”. Khi nghe tôi chia sẻ quan điểm yêu và ăn của mình, em đã nói thế. Em còn bảo: “Ăn quán có ngon thật nhưng ăn quán thì không đảm bảo vệ sinh, anh đang dùng chung chén, bát, muỗng, đĩa thậm chí ăn thức ăn thừa của nhiều người khác đó.” Câu nói của em khiến tôi rùng mình. “Và trên hết là tiền, không có tiền thì chẳng thể ăn quán được. Chẳng quán nào cho không cả.” Tôi há hốc mồm nghe em nói. Trước giờ tôi cứ nghĩ em như chú nai vàng ngơ ngác, nhìn đời qua lăng kính màu hồng, không ngờ em lại nhìn đời rành rọt và trần trụi đến vậy. Em thủ thi: “Người ta sống mà không ăn quán chứ không ai sống mà không ăn cơm nhà cả.”

- Thế quán của em thì thế nào?

- Em chỉ muốn là nhà. Không muôn bán quán!

Nhưng giờ đây, em lại rủ tôi chạy trốn “Minh cùng nhau trốn đi! Chỉ đúng 24 giờ thôi anh nhé!”. Sau những phút bất ngờ, tôi – một kẻ quen em đã gần một năm nay mà chưa hề được động đến một sợi tóc của em đương nhiên vui mừng đồng ý. Chắc em đã thay đổi cách nghĩ của mình. Tôi miên man nghĩ về một đêm ngọt ngào ở khách sạn. Và chúng tôi chọn Huế. Huế không phải là nơi tôi sinh ra nhưng là nơi chất chứa những kỉ niệm tuổi thơ tôi. Còn với em, em biết về Huế không nhiều chỉ qua những lời thơ của Hàn Mặc Tử và lời kể của tôi, thậm chí em chưa một lần đến Huế. Nhưng em bảo “Em yêu Huế - một tình yêu không cần lí giải cũng như cách em yêu anh.”

Tôi đeo em trên chiếc xe gắn máy của mình. Có lẽ chưa bao giờ đoạn đường ra Huế lại gần đến thế. Tôi say sưa kể cho em nghe về những nơi đang đi qua, chỉ cho em những loài cây hai bên đường hay bất kì một kỉ vật nhỏ nào gắn với tuổi thơ tôi. Một ngày trong vai trò của hướng dẫn viên tôi dẫn em đi thăm tất cả những nơi tuyệt vời nhất của Huế. Về hứng khởi của em càng khiến tôi vui.

Tôi thích cái cách em ồ lên khi tôi đi ngang đèo Phú Giang, thích đôi mắt tròn xoe khi thăm quan Đại Nội, thích nụ cười duyên dáng khi tôi ngân nga hai câu thơ đầy ngụ ý của Hàn Mặc Tử ngay tại nơi ông viết về nó “Thuyền ai đậu bến sông trăng đó. Có chở trăng về kịp tối nay” và thích cả khuôn mặt bầu bĩnh, thánh thiện, thuần khiết của em khi khấn nguyện trong chùa Thiên Mụ. Chúng tôi dùng bữa tối và uống cà phê tại một nhà hàng ven sông Hương. Một không gian ấm cúng và lãng mạn trong những tình khúc thiết tha của Trịnh. Một món quà nho nhỏ tôi dành tặng riêng em. Bước lên sân khấu, ôm lấy cây đàn ghi ta, tôi hát-hát tặng người con gái duy nhất trong lòng tôi lúc này bài hát của riêng hai chúng tôi. Em không vỗ tay như hàng loạt những vị khách khác trong quán. Tôi biết đôi mắt em ngấn lệ. Năm lấy đôi bàn tay nhỏ bé ấy, tôi khe khẽ ” Áo xưa dù nhàu, cũng xin bạc đầu gọi mãi tên nhau.”

Chúng tôi nghỉ đêm trong một khách sạn dọc vịnh Lăng Cô. Từ lan can của phòng có thể ngắm bãi cát vàng mượt mà nằm thoải thoải, nghe tiếng sóng vỗ rì rào. Em đứng tựa đó, dưới ánh trăng, đôi mắt mơ hồ nhìn xa xăm, mái tóc bay nhẹ nhẹ trong gió đêm. Em – trước mặt tôi, đẹp như một thánh nữ khiến tôi-kẻ luôn tự tin vào tài dẫn dắt của mình bỗng thấy mình như thật ngốc, chẳng biết làm gì, cũng chẳng dám làm gì. Tôi ôm lấy em, nhẹ hôn lên mái tóc dài thơm mượt.

- Em nghĩ gì mà dăm chiêu vậy?
- Những vì sao thật đẹp, anh nhỉ!
- Nhưng chúng sẽ biến mất vào ngày mai.

Em trở người, nhẹ vuốt lên mái tóc tôi:

- Không đâu. Chúng chẳng đi đâu cả. Chúng vẫn ở đấy, nguyên đấy chỉ là anh không nhìn thấy chúng mà thôi.

Tôi cười, em tôi là thế, lúc nào cũng lãng mạn và mơ mộng. Tôi ôm em vào lòng, bờ môi tôi nhẹ lướt trên trán, trên mắt và dần tìm môi em. Nụ hôn đầu tiên của hai kẻ yêu nhau. Ngọt lịm. Em bất chợt rùng mình:

- Đừng! Anh ạ!

Tôi vờ như không nghe thấy lời em. Lần đầu ai cũng thế. Nhưng tôi tin em sẽ không thể thoát lời được tôi. Lòng rạo rực, tay tôi mạnh bạo lần đến chiếc dây kéo của em. Em vùng khỏi tay tôi, đôi mắt ngân ngấn nước.

- Đừng! Anh ạ!

Bị chạm tới lòng kiêu hãnh của thằng đàn ông, tôi giận dữ:

- Vì sao? Em bảo yêu tôi cơ mà?
- Vì em là quán của anh mà thôi.

Em ôm mặt khóc nức nở. Tiếng khóc của em như khiến tôi sực tỉnh. Tôi đang làm gì thế này? Tôi không có quyền ép em. Tôi phải giữ cho em, cho người chồng tương lai của em. Tôi mỉm cười chua xót. Nhẹ nâng cằm em, tôi lau khô những giọt nước mắt lăn dài trên má.

- Anh xin lỗi! Anh hiểu!

Tôi tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu nhẹ nhàng và thanh thản đến lạ kì. Em ngồi đấy bên cạnh tôi-đôi mắt nhìn tôi đầy âu yếm. Lòng tôi ngập trong một niềm hạnh phúc khôn tả.

- Sao em không gọi anh dậy?

- Em muốn nhìn anh ngủ.

Tôi hôn lên lòng bàn tay mát dịu ấy, mỉm cười.

- Lâu rồi anh mới có một giấc ngủ say đến như vậy. Cảm giác thật bình yên. Bây giờ rồi?

Khi câu hỏi ấy vừa tuột khỏi miệng, tôi hiểu mình đã sai. Nó như kéo chúng tôi về với một hiện thực.

- Chúng ta còn 1 tiếng đồng hồ nữa. Em vẫn thật dịu dàng nhưng giọng nghẹn ngào.

- Nếu em muốn, anh sẽ là của em không chỉ 1 giờ mà là 1 nghìn 1 vạn thậm chí cả đời.

Em mỉm cười lắc đầu.

- Thế này với em là quá đủ rồi!

Khuôn mặt trở lại vẻ điềm tĩnh và lạnh lùng hăng ngày. Tôi không mấy để tâm đến khuôn mặt ấy vì tôi hiểu trái tim em. Giọng em đều đều nhưng cứng rắn:

- Ngày mai, em sẽ nhận quyết định chuyển công tác.

- Anh biết. Tôi cũng cố tạo cho mình vẻ mặt bình thản nhất. Vì suy cho cùng tất cả những điều này chúng tôi đã biết từ rất lâu rồi.

- Ngày mai. Em sẽ nhận lời cầu hôn của anh ấy.

- Anh biết. Lần này thì tôi nói dối

- Ngày mai, em và anh sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Đưa mắt nhìn khuôn mặt em mà như có một cái gì uất nghẹn trong cổ họng tôi. Sao em có thể nói lời chia tay dễ dàng đến thế? Em yêu tôi mà có thể chia

tay dễ dàng thế sao? Sao em lời nói của em lại lạnh lùng đến thế? Tôi uất nghẹn, cảm giác như mình vừa bị đá, đá tôi là một kế hoạch em sắp xếp trước đó.

- Ok!

Tôi bật dậy. Em ngược nhìn theo tôi. Trời ơi đôi mắt ấy-giá như tôi có thể đọc được gì trong đôi mắt đen tuyền và sâu hun hút ấy. Nó, lúc thật ấm áp yêu thương nhưng sao lúc vẫn thật lạnh lùng. Tôi phải tránh xa ánh mắt ấy. Ánh mắt ấy chỉ cần một phút để có thể soi rõ tâm hồn tôi, để thấy rõ cơn sóng lòng của tôi. Tôi giận em, em chẳng qua cũng chỉ là một trong rất nhiều bóng hồng yêu quý tôi, sao em dám nói lời chia tay lạnh lùng với tôi như vậy. Tôi trách em sao lại biến tôi trở thành một mục tiêu trong kế hoạch được sắp đặt sẵn của mình. Nhưng tôi biết, tôi phải chạy bởi vì tôi yêu đôi mắt ấy. Chỉ cần một phút, tôi sẽ giữ em lại. Nhưng không, tôi không được làm thế. Tôi không có quyền tước đoạt hạnh phúc cả đời em.

Tôi không biết mình đã ở trong phòng vệ sinh bao lâu, đã dội bao nhiêu gáo nước vào mặt để đánh gục cảm xúc trái tim mình, để có thể đưa lí trí chiếm lĩnh lại quyền kiểm soát.

7 giờ 5 phút, tôi lao bật ra khỏi phòng. Chiếc ghế đã trống. Tôi nhếch môi “ok thôi”

Tất cả đúng như lời em nói. Không nhắn tin, không điện thoại, không một lần gặp nhau. Tôi trở về với cuộc sống của mình vẫn như 2 năm về trước lúc em chưa hề xuất hiện trong đời tôi. Tôi đi ăn sáng với vợ, uống cà phê với mấy thằng bạn hàng xóm. Ăn trưa với mấy đồng nghiệp trẻ đẹp trong công ty, chiều lại nhậu nhẹt với mấy đối tác. Cần giải quyết nhu cầu tôi lại rủ mấy bóng hồng xinh đẹp đi chơi. Tôi luôn kết thúc một ngày lúc 10 giờ tối và thường là trong trạng thái chẳng còn biết gì cả. Tôi rất bận, rất vui, không bao giờ tôi phải ở một mình cả. Em là gì mà tôi phải nhớ chứ! Ngoài đường thiếu gì quán!

Rồi tôi ốm. Xuất huyết dạ dày. Cũng dễ hiểu thôi. Tôi không muốn chớp mắt. Không phải tôi đợi em đâu, chỉ là tôi muốn mình tiếp tất cả những người đến thăm mình cho phải phép lịch sự. Nhưng rồi, tôi kiệt sức. Đến ngày thứ 4 thì tôi gần như mê man cả ngày. Em đến.

- Sao anh lại để bị ốm như thế này?

- Ai chẳng phải có lúc ốm!

- Tại anh đi nhậu nhiều quá.

- Em là gì mà có quyền gì mà cấm tôi.

Em cười, đưa bàn tay mềm mại nhẹ nhàng áp vào má tôi. Tôi rùng mình.

- Anh đừng trẻ con thế nữa, anh phải biết tự lo cho mình chứ!

- Không phiền em phải lo, tôi sống rất tốt, bị bệnh thế này càng hay được bao nhiêu bóng hồng quan tâm lo lắng.

- Dạ! Anh phải mau khỏe lại để còn đi làm, còn sống với những người anh yêu thương.

Đấy, em lại thế. Thà em ghen tuôn, hờn dỗi gì đấy có lẽ tôi cũng đỡ tức. Nhưng sao em lại thế? Sao không giành giật lấy tôi? Sao lúc nào cũng đẩy tôi ra xa em.

-.... Đến giờ em phải đi rồi. Anh phải sớm khỏe lại nghe!

Cơn giận của tôi bốc lên.

- Em đứng yên đó, em là cái gì mà có quyền phán xét cuộc sống của tôi hả? Em là gì mà lần trước cũng bỏ tôi lại rồi ra đi không một lời? Em là gì mà thích thì xuất hiện rồi thích thì lại ra đi không một chút tâm tích. Em là gì mà muốn đến với tôi thì đến không thì lại đi hả? Em là gì mà lúc nào cũng giành phần thánh thiện cao thượng về mình thế hả? Em là gì mà lại biến tôi thành một thằng ngốc trong cái kế hoạch em đã sắp đặt sẵn ấy hả?

- Bố ! Bố mơ thấy gì mà la dữ vậy?

- Hả! Bố... Con đến lúc nào vậy?

- Con vừa mới đến thôi. Bố mơ gì thế?

- Bố nói gì à?

- Dạ, con nghe không rõ. Bố cứ ú ớ gì đó. Bố mệt lắm à? Sao trông bố buồn thế?

- Bố không sao. Tôi gượng ngồi dậy, tựa lưng vào bức tường, xoa đầu đứa con nhỏ mà vẫn không giấu nổi sự thất vọng.

- Tặng bố này.

Đập vào mắt tôi là nhành hoa ô môi vàng rực - loài hoa đã đưa tôi và em đến bên nhau.

- Cái này? Ai mang tới đây? Ở đâu con có? - Tôi hồi hộp chờ đợi câu trả lời.

- Có một cô bảo con gửi cho bố.

Tôi bàng hoàng. Vậy là em đã đến. Em đã giữ đúng lời hứa của mình sẽ xuất hiện bất kì lúc nào tôi cần em. Em vẫn thương tôi, vẫn quan tâm đến tôi.

- Nhưng cô ấy là gì của bố thế? - Con trai tôi ngơ ngác hỏi.

Một cơn gió heo may nhẹ nhàng thoảng qua như bàn tay ai đang vuốt lấy mái tóc tôi.

Tôi mỉm cười...

- Uh! Em là gì của tôi?